

Вони обидва помруть у кінці (Вісники Смерті #1)

КУПИТИ

Що ви зробите, дізнавшись, що жити вам залишилось один день?

5 вересня, трохи за опівніч, Матео Торрезу й Руфусу Еметеріо телефонують із «Вісників Смерті», щоб повідомити погану новину: сьогодні вони помруть. Матео й Руфус незнайомі. Вони знаходять один одного в спеціальному застосунку «Останній Друг» і зустрічаються для великої пригоди — прожити ціле життя за один день.

Адам Сільвера нагадує: не буває життя без смерті, а любові — без втрати. Це наснажлива історія про людей, чиє життя змінюється за один незабутній день. «Теми дружби, кохання, втрати й долі поєднуються в цьому романі, який варто читати, тримаючи під рукою коробку серветок»,

— Brightly Детальніше про книгу

Книга «Вони обидва помруть у кінці» — це драматична спекулятивна фантастика від американського письменника Адама Сільвера. День за днем, у заціпенінні Руфус Еметеріо удавав, що він щасливий. Однак дзвінок від компанії Death-Cast змусив хлопця переглянути свої позиції: герой спустошений, оскільки його переслідує самотність. Він дізнається, що помре за добу — відтак Руфус вирішує провести цей час із «правильною» людиною.

Матео Торрезу також зателефонувала організація, яка визначає роки життя особистості. Хлопець має близько двадцяти чотирьох годин, щоб закінчити всі справи та відійти у засвіти. Але як діяти, коли єдине, чого прагне Матео — це бути комусь потрібним? Рейтинг 3,76 на Goodreads із понад 796,2 тис. оцінок. Рейтинг 4,6 на Amazon із понад 40,9 тис. оцінок. Бестселер за версіями IndieBound і The New York Times. Номінація Goodreads Choice Award 2017 в категорії Readers' Favorite Young Adult Fiction. Схвальні відгуки від Publishers Weekly, Kirkus Reviews і Teen Vogue. Перша книга серії Death-Cast. Наукова фантастика про технології «Кінцевого дня»

В Young Adult романі «Вони обидва помруть у кінці» Адам Сільвера розгортає драму прийняття неминучого й нагадує, що життя і смерть завжди йдуть поруч.

Головні герої завантажили застосунок «Останній друг», що є звичайною практикою у світі, де химерна компанія повідомляє людям про день, який стане для них фатальним. Відтак Матео та Руфус знайомляться й починають робити ті речі, які відкладали на потім. Їхня взаємодія сповнена взаєморозуміння, тепла, надії та любові. Трагічно, що вони не отримували цього раніше... Чи стане кохання панацеєю, або лише втамує біль і зменшить почуття провини?

Автор відбиває ідею, що потрібно жити тут і зараз, без жодних зволікань. Час мине, а в спогадах залишаться буденні миті, прикрашені ледь помітними винятковими моментами. Яскраві події повинні мати перевагу над тьманими — навіть коли життя скидається на клубок із нещасть. Долати перешкоди інколи надто складно, але підтримка небайдужої людини допоможе пройти тернистий шлях. Недовгі, але щирі романтичні стосунки у ЛГБТК+ бестселері

Купити «Вони обидва помруть у кінці» — це не лише зануритися в техногенний простір, де панують інновації, а дистопія позбавляє людей віри в щасливий кінець. Це також побачити, що найсвітліше почуття у світі здатне виникнути навіть у найтемніші, найстрашніші дні. Матео та Руфус доводять: споріднені душі знайдуть шлях одне до одного, попри те, що за рогом чатує смерть.

Ці двоє заслуговують більшого: не швидкоплинний роман, а повноцінні здорові стосунки, які б приносили радість і дарували спокій...

5 вересня 2017 року

Матео Торрез

00:22

«Вісники Смерті» телефонують мені й попереджають, що я сьогодні помру. Але стривайте, «попередження» — занадто сильне слово, адже воно може стосуватися того, чого можна уникнути, як, скажімо, водій авто сигналізує людині, що переходить дорогу на червоне світло, даючи їй можливість зробити крок назад. Це більше схоже на підказку. Сигнал тривоги, характерний і нескінченний звук гонга, схожий на церковний передзвін у храмі неподалік, лунає з мого телефона, який лежить в іншому кінці кімнати. У мене починається панічний напад, сотні думок миттєво поглинають усе навколо. Б'юся об заклад, що весь цей емоційний хаос — саме те, що відчуває людина, яка вперше стрибає з парашутом, або піаніст, який дає свій перший концерт. Проте я ніколи про це не дізнаюся напевно.

Це якесь божевілля. Хвилину тому я читав учорашній допис у блозі «Відлік Життя», де Приречені у прямому ефірі постять статуси і фотки про те, як проводять останні години свого життя, зокрема про студента, який намагається знайти дім для свого золотистого ретривера, а тепер моя черга померти.

Моя черга... ні... так. Так.

Мені тисне у грудях. Я сьогодні помру.

Я завжди боявся смерті. Не знаю чому, але я думав, що це якось мене від неї убереже. Не назавжди, звісно, але достатньо довго, щоб я міг подорослішати. Тато навіть переконував мене, що я маю уявляти себе головним героєм історії, з яким ніколи не трапляється нічого поганого, особливо смерті, бо герой має бути завжди поруч, щоб завадити лиходіям. Та гвалт у моїй голові помалу стихає, і на мене чекає представник «Вісників Смерті», щоб повідомити, що я сьогодні помру у віці вісімнадцяти років.

Овва, невже я...

Я не хочу відповідати на дзвінок. Краще побіжу до Татової спальні й викричусь у подушку, бо він вибрав невдалий час, щоб потрапити до реанімації, чи гатитиму в стіну, бо мама приречла мене на ранню смерть, коли померла, пускаючи мене в цей світ. Телефон дзвонить і дзвонить, мабуть, уже втридцять, і я не можу цього ігнорувати, як не можу уникнути того, що має статися сьогодні.

Зсуваю ноутбук зі схрещених ніг і підводжуся з ліжка, похитуючись і відчуваючи сильну слабкість. Повільно підходжу до свого столу, наче зомбі.

На ідентифікаторі абонента, звісно ж, написано «ВІСНИКИ СМЕРТІ».

Тремчу, але встигаю відповісти на дзвінок. Проте нічого не кажу. Я не можу дібрати слів. Я просто дихаю, бо в мене залишилося менше як двадцять вісім тисяч вдихів — середня кількість вдихів, що робить не приречена на смерть людина, і я маю використати їх, поки є можливість.

— Вітаю, я телефоную з «Вісників Смерті». Я Андреа. Ви там, Тімоті?

Тімоті.

Мене звать не Тімоті.

— Ви помилились номером, — кажу я Андреа. Моє серце втихомирюється, хоча тепер я співчуваю цьому Тімоті. Щиро. — Мене звать Матео. — Це ім'я дісталось мені від батька, щоб і я колись так назвав свого сина.

Тепер у мене буде така змога, якщо я взагалі колись матиму дітей.

У слухавці чутно клацання клавіш, імовірно, вона виправляє інформацію у базі даних.

— О, перепрошую, моя помилка. Тімоті — це хлопець, з яким я розмовляла до вас; він не дуже добре сприйняв цю новину, бідолаха. Ви Матео Торрез, так?

І ось так згасла моя остання надія.

— Матео, будь ласка, підтвердьте, що це дійсно ви.

Боюся, мені потрібно сьогодні зробити ще багато інших дзвінків.

Я завжди уявляв, що мій провісник (це вони так себе офіційно називають, а не я) співчутливо і спокійно повідомить мені цю новину, можливо, навіть наголосить, наскільки це трагічно, бо я ще такий молодий. Проте, якщо чесно, я був би не проти, якби він бадьоро сказав, що мені варто веселитися та отримувати максимум задоволення від залишку дня, оскільки я принаймні знаю, що це станеться. Тоді б я не застряг удома, збираючи пазл із тисячі шматочків, який я ніколи не закінчу, або мастурбуючи, бо секс із реальною людиною мене лякає.

Але ця провісниця відверто каже, щоб я припинив марнувати її час, бо, на відміну від мене, у неї його багато.

— Гаразд. Матео — це я. Я Матео.

— Матео, із жалем мушу вам повідомити, що протягом наступних двадцяти чотирьох годин ви помрете. І хоча ми ніяк не можемо цьому запобігти, у вас усе ще є шанс трохи пожити. — Далі провісниця говорить про те, що життя не завжди справедливе, і перелічує події, у яких я міг би взяти сьогодні участь. Я не повинен на неї сердитися, але очевидно, що їй нудно повторювати ці закарбовані у пам'яті рядки, якими вона сповіщала сотням, а може, й тисячам людей про те, що вони скоро помруть. Вона не має ані найменшого жалю до мене.

Можливо, вона підпилює нігті або грає сама із собою у хрестики-нулики, поки розмовляє зі мною.

У блозі «Відлік Життя» Приречені постять про все — від телефонного дзвінка до того, як вони проводять свій останній день. Це, по суті, твіттер для Приречених.

Я читав безліч дописів, де Приречені зізнавалися, що запитували своїх провісників про те, як вони помруть, але ж усі знають, що ці подробиці нікому не відомі, навіть колишньому президенту Рейнольдсу, який чотири роки тому намагався сховатися від Смерті в підземному бункері й був убитий одним із агентів своєї ж секретної служби. «Вісники Смерті» можуть визначити лише дату, коли хтось помре, але не точну хвилину чи спосіб, у який це станеться.

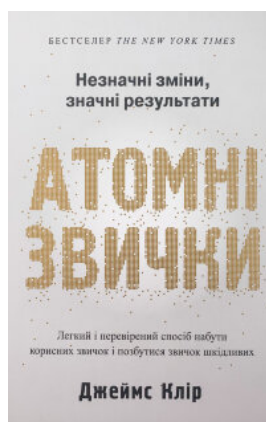
— ...Ви все зрозуміли?

— Так.

Рекомендована література

Найбагатший чоловік у Вавилоні

Атомні звички. Легкий і перевірений спосіб набути корисних звичок і позбутися звичок шкідливих

Сім чоловіків Евелін Г'юго

Гра в kota і мишу.
Книга 2: Полювання на Аделіну

Вимикач. Книга 3

Балада про недовго й нещасливо (Одного разу розбите серце #2)
Новинка Бестселер

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ